

Silva (8) forteller om angrepet på Duma

Hei! Jeg heter Silva. Jeg er åtte år og bor i byen Duma i Indonesia. Det er veldig mange timer med fly fra Norge, og her jeg bor er det nesten alltid varmt. I dag er jeg veldig glad, for vi har fått en ny kirke i landsbyen vår. Jeg liker kjempegodt å gå i kirken. Der får vi høre om hvor glad Gud er i oss!

Det har ikke alltid vært slik at jeg har vært glad. For noen år siden kom det plutselig mennesker fra nabolandsbyen og brant ned kirken og husene våre. De syntes nemlig det var dumt at vi var kristne. Jeg var kjemperedd! Mamma tok med meg og broren min og sprang inn i jungelen. Vi gjemte oss der i mange dager – vi hadde bare frukt fra trærne som vi spiste. Jeg var veldig redd og sulten hele tiden!

Etter en stund kunne vi komme tilbake til Duma, men da var nesten hele byen vår ødelagt. Jeg gråt da jeg så huset vårt som var brent ned. Tenk at noen kunne gjøre det, bare fordi vi er kristne! Noen av de voksne ble så sinte at de løp til nabolandsbyen og begynte å ødelegge noen hus der.

Alle i byen vår var lei seg da vi begynte å bygge opp byen vår igjen. Men vi begynte å snakke om at vi ikke synes det var noe bra å være uvenner med dem i nabolandsbyen vår. Selv om vi tror på forskjellige ting, må vi være venner! Vi skjønnte at de også var lei seg. Vi hadde fått trøst gjennom at vi visste at Jesus var glad i oss, og vi ønsket å fortelle dette til naboene våre.

Så vet du hva vi gjorde? Akkurat som dere gjør på 17. mai, så gikk vi i tog. Hele landsbyen vår! Vi hadde til og med orkester som spilte. Det var kjempefint! Da vi kom frem til naboene våre, ga vi dem mange penger som vi hadde samlet inn, slik at de kunne bygge ferdig byen sin. Og vet du hva? De var så glade at de begynte å gråte!

Og vet du hva de i nabolandsbyen gjorde etterpå? De gikk inn i jungelen og samlet masse tømmer, så vi kunne bygge opp kirken vår igjen! Er det ikke bra?! Derfor er jeg veldig glad i dag. For vi har fått en ny kirke, og vi er gode venner med naboene våre, så vi trenger ikke være redde lenger, selv om vi er kristne.

Jeg tror noe av grunnen til at vi ble venner igjen, var at det var så mange kristne rundt i verden som ba for oss. Både barn og voksne. Kanskje dere fortsatt kan være med og be for landet mitt, Indonesia? For det er fortsatt ganske mange landsbyer her som er uvenner fordi vi tror på forskjellige ting. Og det er dumt. Jeg tror at Gud vil vi skal være venner, uansett.

(«Silva» er en konstruert person, men alt hun forteller har skjedd.)

